

Sterrenstof

Van Tatiana de Rosnay verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Haar naam was Sarah	Een Parijse affaire
Die laatste zomer	Manderley voor altijd
Kwetsbaar	Obsessie
Het huis waar jij van hield	De familiereünie
Het appartement	Bloemen van de duisternis
Onvoltooid verhaal	Dit leven is van jou
Overspel	Morgen zal het beter gaan

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Tatiana de Rosnay

Sterrenstof

Vertaald uit het Engels door
Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6763 2

© 2023 Tatiana de Rosnay

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Blonde Dust / Poussière Blonde*

Oorspronkelijke uitgever Albin Michel

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Dennis Stock / Magnum Photos

Foto auteur © Pascal Ito

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

In liefdevolle herinnering aan Eric D, mijn neef.

1957-2023

Opgedragen aan Nicolas

‘Hoe vind je de weg terug in het donker?’
‘Volg gewoon die grote ster die je recht voor je ziet. Daar-
onder loopt de hoofdweg; die brengt ons naar huis.’

Arthur Miller, *The Misfits*

Januari 2000

Mount Shasta

Siskiyou County, Noord-Californië

Pauline was zittend op een krukje aan het werk in de box van Starling, de gewonde jonge hengst waar ze haar handen aan vol had, toen ze de voetstappen van haar dochter Lily bij de ingang van het gebouw hoorde. Starling deinsde achteruit, de ogen opengesperd van angst, en Pauline moest op zachte toon sussende woordjes tegen hem fluisteren om hem te kalmeren. Sinds de botsing met een tractor die op het ijs een schuiver had gemaakt, waarbij zijn spaakbeen was verbrijzeld, was Starling voortdurend schrikachtig. Hij was haar angstigste patiënt, en hij kreeg de meeste aandacht.

‘Mam! Telefoon voor je!’ riep Lily.

‘Kan het straks niet?’ vroeg Pauline, met haar wang tegen de bevende flank van de jaarling. Onder zijn goudkleurige huid voelde ze zijn hart bonzen.

‘Nee, dat gaat niet,’ riep Lily terug.

Geïntrigeerd door het lachje dat doorklonk in Lily’s stem kwam Pauline overeind en keek aandachtig naar het gezicht van haar dochter: er lag een brede glimlach op Lily’s gezicht. Pauline controleerde het kompres en de spalk om het been van de jonge hengst nog een laatste keer en liet haar handpalm ge-

ruststellend over zijn snuit glijden.

‘Goed bezig, jongen. Het komt goed met je.’

Ze waste haar handen bij de kraan naast de stallen en liep met haar dochter mee. Waarom al die geheimzinnigheid? Kon Lily niet gewoon meteen zeggen wie er aan de telefoon was? Was het Nick? Lily schudde haar hoofd, klemde op een komische manier haar lippen op elkaar en liep met haar mee naar het kantoortje bij de stallen.

In tegenstelling tot de meeste van haar collega-dierenartsen was Pauline nog steeds niet gezwicht voor de verleidingen van een mobiele telefoon. Ze hield het liever bij de ‘ouderwetse’ manier en bezwoer altijd lachend dat ze nooit zou bezwijken voor een Nokia of een Blackberry. Ze geloofde heilig in de betrouwbaarheid van de beproefde vaste lijn en een antwoordapparaat, wat gezien haar leeftijd normaal was. Binnenkort werd ze eenenzestig en telkens als ze door anderen geplaagd werd met haar ouderwetse gewoonte sloeg ze hen om de oren met het onweerlegbare feit dat je met een mobiele telefoon slecht bereik had in het ruige heuvelachtige gebied waar haar dierenkliniek lag.

Met diezelfde speelse glimlach reikte Lily haar de telefoon aan.

‘Dokter Bazelet,’ zei Pauline, terwijl ze een peper-en-zoutkleurige lok uit haar gezicht streek, in de verwachting Nicks stem te horen.

‘U bedoelt “de” dokter Bazelet? De enige echte dokter Bazelet?’

Dit was niet Nicks hese basstem.

Paulines glimlach weerspiegelde haar dochters glimlach. Die stem! In een flits kwam haar hele jeugd terug.

‘Ben jij het!’

‘Zeker weten, mademoiselle!’

Alleen Billie-Pearl noemde haar zo – ze waren even oud en hadden allebei al kleinkinderen. Ze waren al sinds hun vroege tienerjaren met elkaar bevriend.

Lily was weggelopen en had haar moeder alleen gelaten in het grote vertrek. Buiten was opeens de duisternis ingevallen, waardoor de besneeuwde piek van Mount Shasta aan het zicht werd onttrokken, een uitzicht waar Pauline nooit genoeg van kreeg: groen in de lente, goudkleurig in de zomer, wit in de winter en bloedrood in de herfst, als om je eraan te herinneren dat de berg nog steeds een vulkaan was.

Billie-Pearl kwam meteen ter zake; zo zat ze in elkaar en Pauline was eraan gewend.

‘Ben je op dit moment hard aan het werk, mademoiselle? Een hoop kreupele paarden om voor te zorgen?’

‘Ja, behoorlijk wat,’ beaamde Pauline. ‘Hoezo?’

‘Zorg dat je op 30 januari in Reno bent. Dat is over tien dagen. Zondagochtend. Toen ik het nieuws zag, dacht ik meteen aan jou. Dit mag je absoluut niet missen.’

‘Wat mag ik niet missen?’

‘Je kunt toch wel een collega vinden die voor je waarneemt? En je dochter steekt toch zeker wel een handje toe, zoals altijd?’

Billie-Pearl had er lol in om haar in het ongewisse te laten. Ook daar was Pauline aan gewend. Ze stak een sigaret op en schoof wat paperassen opzij die op haar bureau slingerden.

‘Hoe is het met Dansa?’ vroeg zij op haar beurt, om haar jeugdvriendin te plagen.

Dansa was Billie-Pearls favoriete merrie, de kleindochter van haar geliefde hengst, Commander, die jaren geleden was gestorven.

Billie-Pearl dempte haar stem.

‘Met Dansa gaat het goed. Moet je horen. Op 30 januari gaan ze het Mapes opblazen. Tot ontploffing brengen.’

Pauline vroeg haar vriendin of ze werkelijk van plan waren om het hotel met de grond gelijk te maken. Billie-Pearl bevestigde dat, want ook na de sluiting in 1982 was het luxehotel een schip van bijleg gebleven. Het gebouw had sindsdien leeggestaan en verkeerde in een beroerde staat van onderhoud. Van de pracht en praal uit de jaren veertig, toen het boven alles uittorende silhouet het middelpunt was van het kloppende hart van de stad Reno, was niets meer over. Veel mensen hadden het hotel proberen te redden, er waren petitities ingediend, vertelde Billie-Pearl, maar dat was niet genoeg gebleken, het gebouw moest nu plaatsmaken voor parkeerplaatsen en een ijsbaan. Pauline kon haar oren niet geloven. Overweldigd door een golf van weemoed hoorde ze haar vriendin verder aan.

‘Die zondag, 30 januari, is Super Bowl Sunday,’ vervolgde Billie-Pearl, ‘wat betekent dat het krankzinnig druk wordt op de weg. Het is beter als je zaterdagmiddag al komt, dan kan ik je laten kennismaken met de jaarlingen. En de volgende ochtend, zondag, gaan we er samen heen. Dan ben je maandag weer terug.’

Pauline zei ja, hoewel ze wist dat het lastig zou worden om iemand te vinden die voor haar wilde waarnemen. Ze zou maar twee nachten wegblijven, een weekend bovendien, en ze wist dat ze het aan Lily kon overlaten om de kliniek te runnen. Haar dochter was geen dierenarts, maar ze handelde de cliënten en de facturen af. Zij en haar man Howard hadden twee kinderen, een zoon van tien en een dochter van acht. Het gezin woonde vlak in de buurt, dus ze zagen elkaar vaak.

Later op de dag, toen Lily op het punt stond om naar huis te gaan, vertelde Pauline dat ze het weekend van 30 januari

weg zou zijn. Lily trok een gezicht en herinnerde haar moeder eraan dat er die maandagochtend enkele operaties op de rol stonden, wat betekende dat de dieren al op zondag zouden arriveren. Pauline beloofde dat ze die maandag zo vroeg mogelijk terug zou zijn en dat ze vervangen zou worden door haar vriend en buurman dokter Merrill. Ze zou hem vanavond bellen. Lily begon wat te sputteren: ze had een paar uitjes gepland met haar man en kinderen. Was dit niet allemaal een beetje lastminute?

‘Houdt Billie-Pearl soms een nostalgisch feestje om naar Carole King te luisteren en oude foto’s van de mustangs te bekijken?’

Maar toen ze de gespannen blik in haar moeders ogen zag, draaide ze bij en legde meelevend haar hand op haar schouder.

Pauline boog haar hoofd. Ze was even stil en zei toen: ‘Ze gaan het Mapes met de grond gelijkmaken. Daar wil ik gewoon bij zijn.’

Lily hoefde haar moeder niet te vragen waarom ze daarheen ging. Ze omhelsde haar moeder stevig en zei dat ze het begreep.

Die zaterdag, 29 januari, manoeuvreerde Pauline de Dodge Dakota achteruit de garage uit, erop lettend dat ze geen krasen maakte op de stokoude Ford Thunderbird die daar al jaren stond, duwde haar favoriete cd – van de Franse zangeres Françoise Hardy – in de speler en ging op weg. De rit naar Cold Springs, waar de ranch van Billie-Pearl lag, zou iets meer dan drie uur vergen, misschien wat langer als het druk was. Haar vriendin verwachtte haar aan het eind van de dag. Pauline was al zo lang niet meer in Reno geweest dat ze zich niet kon herinneren wanneer ze daar voor het laatst was geweest. Waar-

schijnlijk om haar jongere broer te bezoeken, die niet meer in het familiehuis van de Hammonds in Washington Street woonde, dat enkele maanden geleden was afgebroken. Jim had goede zaken gedaan in de vastgoedsector en was naar een mooi huis in het rijkere Old Southwest Reno verhuisd.

Telkens als ze terugkwam in Reno raakte ze verstrikt in een web van nostalgie en spijt, waarin de herinneringen aan haar moeder de boventoon voerden. Haar relatie met de vader van Lily bleef ambigu, hoewel er al veertig jaren verstreken waren, even lang als Lily oud was. Ze wist dat Kendall Spencer in Reno was blijven wonen. En zijn naam gaf haar nog altijd een ongemakkelijk gevoel. Vijftien jaar lang had hij met kerst een kaart en een cheque gestuurd. Op de kaart stond nooit veel, behalve zijn handtekening en een paar haastig gekrabbelde woorden die ze amper kon ontcijferen. Lily had hij ook nooit meer gezien, en Lily was al lang geleden verdergegaan met haar leven.

Pauline reed voorzichtig over de bochtige weg die vanaf Mount Shasta naar beneden kronkelde, maar ze kende de weg op haar duimpje: de CA-89 volgen, van daar naar de Feather Lake Highway tot aan Route 395. Gelukkig had de sneeuwval van de afgelopen week geen problemen veroorzaakt voor het verkeer. Ze moest steeds denken aan wat Nick die ochtend bij het ontbijt tegen haar had gezegd. Hij had haar gewaarschuwd dat ze hevig geëmotioneerd zou kunnen raken als ze het hotel voor haar ogen zou zien instorten. Zelfs het verstrijken van de tijd zou niet kunnen uitwissen wat ze daar had meegemaakt: het goede en het slechte, al die dingen die ze hem stukje bij beetje had verteld, alles wat ze zo lang voor zich had gehouden. Nick was een nieuwkomer in haar leven, maar ze vertrouwde hem meer dan de meeste van haar beste vrienden. Ze had zich volledig voor hem opengesteld.

Twee uur later, toen Pauline de Feather Lake Highway bereikte, was het al drukker op de weg. Ze moest nu langzamer rijden. Dat was niet erg, ze vond het heerlijk om auto te rijden. Voordat ze met haar paardenkliniek begon, had ze talloze uren achter het stuur gezeten als ze langsging bij haar patiënten in de omgeving.

Ze stak een sigaret op, zette de radio aan en concentreerde zich op de weg.

Na de herfst van 1960 was ze nooit meer in het Mapes Hotel geweest, omdat op dat moment alles anders was geworden. Ze was vertrokken en had nooit meer omgekeken. Ze kon zich nog herinneren dat ze met ingehouden adem haar hand uitstak naar de envelop met haar naam erop in dat karakteristieke schuine onregelmatige handschrift. En dat die jongen van de receptie (hoe heette hij ook alweer, Lincoln?) met een zeker ontzag in zijn stem zei: 'Die heeft ze voor jou achtergelaten.' Zijn grijns. Ja, voor jou, Pauline, het kamermeisje. De schoonmaakster. Het meisje met een dweil en een emmer, degene die de toiletten op de begane grond schoonschrobde. Dat meisje.

Elke kilometer bracht haar dichterbij Reno, bij een verleden dat ze niet kon vergeten of uitwissen, een verleden dat haar tot de vrouw had gemaakt die ze nu was, zoals Nick haar had voortgehouden. Hij had gelijk. In gedachten zag ze zichzelf vaak samen met Billie-Pearl voortjakkere op mustangs, zoals ze in hun jeugd vaak deden bij Pyramid Lake, overdekt met zweet en stof, hun mond gortdroog, hun gezicht verbrand, afgemat door de woeste galop. En bij thuiskomst haar moeders verwijtende woorden: waar was ze geweest? Wat was dat voor stank? Had ze paardgereden? Met die meid uit Wadsworth? Alweer? Was ze gek of zo? Haar moeder had ontzettend haar best gedaan om in Reno in te burgeren, om een fatsoenlijk meisje

met een goede opleiding van haar te maken. Was Pauline soms vergeten waar ze vandaan kwam? Waar ze was geboren? In de lichtstad. Parijs, Frankrijk! Dat ze nu ergens in een niemandsland terecht waren gekomen betekende nog niet dat Pauline een Amerikaanse redneck moest worden.

Langs Route 395, op een uurtje rijden van Billie-Pearls huis, stopte Pauline bij een druk wegrestaurant vlak bij Honey Lake voor een kop koffie en een snack. Het was somber weer en er stond een ijskoude wind. Zonder acht te slaan op het lawaai om haar heen bestudeerde Pauline in het rokersgedeelte van het restaurant haar handen die ze om de mok had gevouwen, rood van de kou en het ruwe werk; allesbehalve de handen van een dame. Hoe vaak had haar moeder haar niet op haar kop gegeven omdat haar handen zo rood zagen? Handen die ze niet had beschermd tegen de genadeloze zon en het zware werk met paarden, handen met zichtbare aderen, sproeten, en korte ongelakte nagels. Ze droeg wel een smalle zilveren ring om haar linkerringvinger, die niets te maken had met de huwelijkse staat, maar een recent cadeautje was van Nick, en die ze nooit afdeed. En ze had mooie, slanke vingers.

Terwijl ze daar langzaam van haar koffie dronk, realiseerde ze zich dat ze nog steeds in Californië was, de staat die ze de afgelopen veertig jaar haar thuis had genoemd, waar ze had gestudeerd, haar dochter had opgevoed en haar kliniek had geopend, maar zo direct zou ze de Silver State binnenrijden en was ze weer terug in Nevada.

Om het Mapes weer te zien. Om het nog één keer te zien en het dan te zien instorten. Toen ze in 1946 op zevenjarige leeftijd in Reno arriveerde was de bouw van het hotel op de hoek van Virginia Street en de oever van de Truckee-rivier in volle gang. Ze had het hotel steen voor steen gebouwd zien worden

tot aan de voltooiing vlak voor de feestelijke opening in december 1947, toen het als de eerste naoorlogse wolkenkrabber in het westen van de Verenigde Staten hoog boven het stadje uittorende. De kleine Franse Pauline was diep onder de indruk en had nog nooit zo'n magistraal en fonkelnieuw gebouw gezien. De plaatselijke kranten stonden vol verhalen over het nieuwe hotel in Reno en waren lyrisch over de orangerode art-decofaçade, de twaalf verdiepingen, de driehonderd kamers en veertig suites, de airconditioning, de twee restaurants en de twee cocktailbars, het casino, de herenkapper en de schoonheidssalon, en vooral het kroonjuweel van het Mapes: de beroemde Sky Room op de bovenste verdieping met zijn brede erkers die een weergaloos uitzicht boden op de Sierra Nevada. Daar werden gedenkwaardige avonden georganiseerd met eten en drinken, concerten, voorstellingen en daarna dansen.

Pauline herinnerde zich nog steeds de geur die in de enorme lobby van het Mapes hing: een aparte mengeling van sigarettenrook, vilten hoeden en Sweet Desert Rose, een luchtverfrisser waarmee ze van de tirannieke Mildred Jones elke ochtend, middag en avond moest sprayen. Ze herinnerde zich ook de minder aangename geuren die ondanks de Sweet Desert Rose hardnekkig bleven hangen in de toiletten op de begane grond waar zij moest schoonmaken: de rioollucht, de lucht van bleek en schoonmaakmiddelen, om nog maar te zwijgen van de vaak walgelijke stank, achtergelaten door gehaaste gasten die haar geen blik waardig keurden – hoewel er ook bij waren die haar een glimlach toewierpen, vriendelijk bedankten of een fooi gaven.

Mildred Jones was destijds haar baas, het hoofd huishouding dat de scepter zwaaide over de twintig kamermeisjes in het Mapes, voor wie ze allemaal doodsbang waren en die Pau-

line drie jaar lang elke ochtend maagkrampen had bezorgd. Zou zij er morgenochtend ook zijn, vroeg Pauline zich af, terwijl ze de vierde sigaret van die dag opstak. Hoe oud zou ze nu zijn? In 1960 was Mildred een jaar of veertig geweest dus moest ze nu ergens in de tachtig zijn. Het zou heel goed kunnen dat ze er was. En Kendall waarschijnlijk ook, nu een zeventiger met een hele sleep familie bij zich, een ijzige echtgenote die haar zelfs na al die jaren nog een achterdochtige blik zou toewerpen, en hun kinderen en kleinkinderen: de welgestelde, keurige familie Spencer.

Morgenochtend, als ze naast Billie-Pearl aan de oever van de Truckee stond, zou ze ongetwijfeld mensen uit haar verleden herkennen te midden van de menigte die zich zou verzamelen om het hotel ineem te zien storten. En ze vroeg zich af waarom ze allemaal van plan waren hierheen te komen. Om herinneringen op te halen, om zich te verheugen, om iets af te kunnen sluiten? Of om, net als zij, het hotel de laatste eer te bewijzen?

In de buurt van Cold Springs verschenen de eerste wegwijzers naar de Wild Pearl Ranch & Mustang Rescue en bij de aanblik ervan zwol Paulines hart van trots, vanwege alles wat haar jeugd vriendin had bereikt. Ze liet de stad achter zich en volgde de steile smalle weg naar boven door golvende weiden bedekt met verse sneeuw, passeerde een ravijn tussen de hoog oprijzende rotsen omringd door dichtbeboste heuvels, tot ze uiteindelijk op een weidse groene vlakte uitkwam. Het was bijna vijf uur en de bleke winterzon wierp een laatste roze gloed over het landschap voordat de schemering inviel. Pauline stopte even bij de openstaande toegangspoorten. Hier behoorde de wereld Billie-Pearl toe, voelde ze: ze zag de stallen en de paddocks liggen, weggestopt in de plooi van de heuvel aan de rech-

terkant, en verderop de ranch die over de vallei uitkeek tot aan White Lake. De lucht die ze inademde leek puur en ijzig koud, kouder dan thuis.

Dichterbij gekomen zag ze de paarden in het afnemende daglicht ronddartelen in de sneeuw: eentje lag in het besneeuwde gras zelfs heen en weer te rollen. Ze was dol op deze dieren, deze felle mustangs waarvoor Billie-Pearl alles op alles zette om ze te beschermen – sommige stamden zelfs af van paarden die ze hadden gekend toen Billie-Pearl en zij nog jong waren. Ze herkende de glanzende donkere vacht van Dansa, de kleindochter van Commander, de zwarte hengst die in haar jeugd zoveel indruk op haar had gemaakt. In haar Californische kliniek kreeg Pauline niet vaak mustangs te zien omdat ze voornamelijk quarter horses behandelde, een allroundras dat perfect geschikt was om mee te racen, ritten te maken of om vee bij elkaar te drijven.

Uit de enorme schoorsteen van de ranch steeg grijze rook op, en Pauline wist dat haar vriendin haar opwachtte in dat gezellige huis dat haar zo dierbaar was. Ze reed verder en zwaaide even naar twee werknemers van Billie-Pearl die bezig waren de paarden voor de nacht binnen te halen. Ze kende ze niet persoonlijk omdat ze al een tijdje niet meer was geweest, maar ze wist dat de eigenaresse van de ranch het jaar in, jaar uit voor elkaar kreeg om een enthousiast en hecht team van jonge mensen om zich heen te verzamelen, die allemaal dezelfde inzet voor ogen hadden: de mustangs redden.

Pauline parkeerde de Dodge naast de andere auto's, pakte haar tas, liep het trappetje op en ging zonder te kloppen naar binnen. De voordeur zat nooit op slot. In de hal hing een grote poster van de bekende activiste Velma Johnston, schrijlings op haar paard Hobo. De in Nevada geboren en getogen Johnston,

bijgenaamd Wild Horse Annie, was in 1977 gestorven – Billie-Pearl had sinds de jaren vijftig met haar samengewerkt in de strijd om de wilde paarden te beschermen.

De grote zitkamer was één grote puinhoop, wat Pauline niet verbaasde noch teleurstelde: haar vriendin was geen toegewijde huisvrouw, maar ze wist als geen ander hoe je een mustang moest temmen. Op een laag tafeltje voor de natuurstenen open haard lagen een onafgemaakte puzzel en een paar kleurboeken, en op de banken slingerden een paar half aangeklede barbies en autootjes – achtergelaten door Billie-Pearls vele kleinkinderen, die vaak kwamen logeren.

‘Daar is mijn kleine mademoiselle! Prettige reis gehad?’ vroeg Billie-Pearl met haar zangerige stem terwijl ze uit de keuken kwam lopen. Pauline ving de verrukkelijke geur op van groentesoep en gebraden kip met kruiden, waarschijnlijk een recept van een van Billie-Pearls schoondochters.

Met haar een meter vijfenzeventig torende Pauline minstens vijftien centimeter boven haar vriendin uit, maar ze vond het wel grappig dat ze ‘klein’ werd genoemd. Met haar dikke krullende haar en ronde gezicht vol sproeten zag Billie-Pearl er jonger uit dan ze was. Ze droeg haar gebruikelijke winteroutfit: 501-jeans, een wollen trui en cowboylaarzen. Haar zomerse outfit zag er niet veel anders uit: alleen maakte de trui dan plaats voor een denim shirt. Sinds de jaren zestig had Pauline haar geen jurk of rok meer zien dragen.

Billie-Pearls oudste zoon kwam binnenlopen met zijn pasgeboren baby op de arm. Pauline had deze laatste aanbiddelijke uitbreiding van de almaar uitdijende clan van haar vriendin nog niet gezien. De daaropvolgende maaltijd verliep heel gezellig: met z’n veertienen, inclusief een paar werknemers, zaten ze dicht naast elkaar aan de lange tafel. Het ge-